

Ferdo Kozak: Prijatelj

Brez računov sejejo večnega vrtnarja roke,
 brez računov so posejale i nas;
 in v prst nam zravnale steze,
 usmerjale nam na znotraj obraz,
 do dne,
 ko v posodo prvih se črk je življenja
 prelil naš glas.
 Zdaj pa je pred nami cesta kakor nož,
 nevzdržen studenec, sam sebi cilj,
 brez konca se prelivajoč iz cvetja v sad.
 Zato, glej, kujem v duši pogum
 in zato mi včasih ure teko,
 ko splakujem z grenkobo besedo trdó,
 se z dvomi borim in srcu trpljenje tajim:
 O, če veruješ, utriplji v rast ravnó,
 da bom lil, da bom romal iz srca zemljé
 v naročje neba,
 ki ga slutnja ob uri pojočih skrivnosti je v meni spočela.
 Utriplji zvestó,
 da se mi veje nikdar na srednja pota ne ukrive,
 in da padem cel, kakor od strele razklan,
 če se zgodi, da trudne oči svojo smer izgrešé.

Tvoje oči . . .

D.

Tvoje oči so kakor dvoje temnih, strmečih vrat
 v druge, meni neznane kraje.
 Tvoje oči so kakor dvoje črnih jezer iz iztočnih bajk.
 Vstopil sem in za menoj ni cest več, ne spomina,
 vsega me je vzela vase vroča noč.
 Hodim in sem kakor vsako živo in osamelo srce:
 sredi teh temin ni sanj, ne zvezd;
 veter žgoč
 biča dušo — bol pred svetlim demonom lepote
 v zarji melanholičnega hrepenenja prazemlje.
 Sredi teh temin vizije carstev onkraj morja,
 tam, kjer solnce v krvi kakor ranjen cvet gori.
 Vendar iz daljine, v rahlem svitu vabi pokrajina,
 kakor dete jasna, v solncu enostavna,
 nov svet, ki v očeh sveta še rojen ni.

Tvoje oči so kakor dvoje temnih, kakor noč strmečih vrat.
Vstopil sem. In hodim. Pridem?
Hotel bi, da mi ne zlomi smrt srca, da ne zgorim,
hotel bi, da radosten poljubim kdaj poljane nove zemlje
in nebo nad njo, da dušo prerodi v preprostost svojega zakona,
da bi kakor živ pogovor bil med njo in njim.

Miran Jarc: Pesem

Pokrajine cvetó, bleščava čez ves svet... Sinja dlan nad zemljó, sveto je dan razpet.	Človek pa ni obstal, da bi sprostrl roké, da bi zajel pozdrav božje zemljé.
--	--

Komu drevesa pojo?
Kam se razteka sijaj?
O, če predrami kdaj
ta bol zemljó!

Zašli smo sred goščav . . .

Zašli smo sred goščav... Somrak nam ne odmeva. (Beseda je iz dneva, a strah se pne iz motnjav).	Besedo kdor zakliče, je gluhonem ne čuje. To tvoja roka? Tuje vsak k sebi se umiče.
Neznano se zgoščuje. Saj to ni več pobočje, drevesa, jarek... Vsenočje pčdobe zle nam snuje.	Plašljivo vse na preži... Kdo človek, kdo drevo je? Sam se deliš na dvoje. Kateri duh nas mreži?

O, zdaj ne znamo peti,
da temó bi razvedrili.
Le pesem noč razsveti.
Kdaj bomo se vrnil?

Anton Ocvirk: Izar

(Slikarju I. S.)

- Pod najinim oknom truden in lačen glas.
- Mesto v dalji je vrglo v zvezde svoj sij. Tam se nad vrtovi
solnce luči topi.
- Ob strogih strminah palač se odjek serenad lovi.
- Pod najinim oknom truden in lačen glas.

*